

HỒI 4

THẦN BÍ MỸ PHỤ

Triển Bạch chưa kịp đáp lời, lão nhân đã nói tiếp:

- Tiểu tử, ngươi đưa cái túi vải cho lão phu coi thử trong đó có vật gì mà khiến cho Hoa lão tiểu tử phải táng mạng. Ha, nếu lão phu mà cũng có một túi như vậy thì còn gì bằng.

Triển Bạch nghe nói thất kinh lùi lại:

- Đây là di vật của tiên phụ, lão tiên bối lượng thứ.

Lão nhân hừ lạnh.

- Hừ, ngươi có đưa hay không?

Lão nhân tính tình bất thường, lúc thì cười cười lúc thì mặt lạnh như tiền, ánh mắt trông như mắt rắn.

Triển Bạch lạnh người, chàng nhớ lại lúc này lão phát chương đánh vào bóng lão dưới đất thần thái lão cũng giống như lúc này.

Thấy Triển Bạch cứ đứng ngẩn ra đó, lão nhân chùng như không còn nhẫn nại được nữa, từ từ bước lên.

Triển Bạch xưa nay chưa từng biết sợ, không hề tránh né bất kỳ việc gì nhưng đêm nay chàng gặp phải nhiều chuyện lạ kỳ, biết mình đang đối diện với một nhân vật cực kỳ khó đối phó nên định giờ chước đào tẩu:

- Vãn bối có việc phải đi đây!

Dứt lời quay đầu lủi vào rừng.

Nào ngờ chỉ nghe hừ một tiếng, lão nhân đã đứng chắn trước mặt:

- Tiểu tử, ngươi muốn chạy? Trước mặt Phí Nhất Đồng mà muốn chạy, tiểu tử ngươi đừng nằm mơ!

Triển Bạch tuy bước chân vào giang hồ không lâu, nương nhờ ở Yên Kinh tiêu cuộc nên các việc trong giang hồ, các nhân vật có chút danh vọng đều đã nghe qua.

Mấy tiếng Phí Nhất Đồng lọt vào tai khiến chàng bủn rủn tay chân. Bởi nhân vật này võ công rất cao cường mà tính tình cực kỳ cổ quái, không ai có thể biết trước lão sẽ làm gì và không ai hiểu nổi tại sao lão lại làm việc đó.

Triển Bạch đảo mắt một vòng, bỗng động linh cơ, chỉ bóng Phí Nhất Đồng dưới đất, nói:

- Phí tiên bối, tên đáng chết kia lại đến rồi!

Phí Nhất Đồng quắc mắt nhìn qua bóng lão, từ từ giơ tay lên. Triển Bạch mừng thầm, nào ngờ lão thu chưởng về cười ha hả nói:

- Đến cũng mặc kệ hắn, lão phu không mắc mưu tiểu tử ngươi.

Dứt lời lão xông tới như tia chớp.

Triển Bạch quát lớn một tiếng nhằm mặt đối phương đẩy một chưởng, nhưng chàng bỗng thấy mắt hoa lên một cái, chưởng đánh vào khoảng không, đồng thời nhìn thấy Phí Nhất Đồng đã ở ngoài hai trượng tay cầm chiếc túi vải của chàng.

Triển Bạch vừa tức vừa thẹn, chưa kịp có phản ứng gì thì Phí Nhất Đồng đã quay lưng đi vào rừng, một tay cầm túi vải tay kia đưa đưa vào trong túi...

Triển Bạch gầm lên một tiếng xông lên, vận toàn lực nhắm lưng Phí Nhất Đồng, song chưởng quát tới. Phí Nhất Đồng không quay lại, nhưng sau lưng lão như có mắt, nhẹ nhàng tránh song chưởng chí mạng của Triển Bạch, tiếp tục đi vào rừng. Vừa đi vừa lầm bầm:

- Hừ, tiểu tử này đúng là đồ điên, trong túi toàn là đồ chơi trẻ con.

Vừa nói lão vừa vút từng món từng món một xuống đất, rồi đột ngột tung người nhảy lên, một tay nắm lấy một cành cây, tay kia lấy túi vải móc vào một nhánh nhỏ.

Triển Bạch ngẩn mặt nhìn lên, cách mặt đất khoảng ba trượng, thân hình Phí Nhất Đồng đứng tựa như một mớ bông vây. Quát lớn một tiếng chàng vận lực nhảy lên nhưng chỉ vọt tới chừng hai trượng rồi rơi trở xuống.

Phí Nhất Đồng cười ha hả lộn người ngồi lên trên cành cây nhìn Triển Bạch té nằm dưới đất, dáng điệu rất đắc ý Triển Bạch nộ hỏa xung thiên, bất kể hậu quả lại vận lực nhảy lên.

Lần này thì khá hơn một chút, nhưng cũng không sao vọt tới được cành cây thì đã hết đã rơi trở xuống.

Phí Nhất Đồng vỗ tay cười ồm lên, bỗng lão rơi xuống đất.

Triển Bạch thấy vậy ngậm vận lực chờ sẵn, định lão vừa rơi xuống là công một chưởng chí mạng. Nào ngờ thân hình Phí Nhất Đồng trong không trung bỗng lộn một cái như chiếc pháo thăng thiên vọt lên ngồi trở lại trên cành cây, cười lớn nói:

- Tiểu tử ngươi mà lên được đến đây, lão phu sẽ trả lại túi cho ngươi.

Triển Bạch thấy khinh công của lão xuất thần nhập hóa như vậy, biết lão quái nhân này tuy ngôn hành có hơi điên điên khùng khùng nhưng võ công cao thâm vô lượng, chàng bỗng nghĩ lại mình bác giác máu nóng như trào sôi trong huyết quản, nam nhi đại trượng phu không thể thấy khó mà nản lòng.

Chàng lập tức phóng đến gốc cây leo lên, bên tai vẫn còn nghe tiếng cười liên miên bất tuyệt nhưng càng lúc càng xa. Triển Bạch nhìn lên, quả nhiên cành cây đã trống không nhưng chiếc túi vẫn còn đung đưa trong gió.

Leo tiếp lên mấy thước nữa, chàng vớ tay, không tới. Bất giác chàng lại giận mình sao lại bắt tòi đến như vậy. Chàng lấy thể phóng một cái chớp được chiếc túi vải nhưng không kịp nắm cành cây, thân hình rơi xuống đất đánh bịch một cái, đau điếng.

Đến khi chàng ngồi lên kiểm tra lại thì chiếc túi đã trống rỗng, các di vật của tiên phụ không biết đã biến đi đâu. Trong một thoáng, tất cả những oán hờn uất ức chất chứa trong lòng bấy lâu nay đồng trào dâng lên cổ họng, chàng gầm lên một tiếng vang động cả rừng đêm rồi cắm đầu chạy, không biết chạy đi đâu để làm gì nữa.

Chạy được một lát, gió lạnh tạt vào mặt làm chàng bình tâm trở lại, sự thể đã như vậy mình đành phải nhẫn nhục sống qua ngày để chờ thời cơ trả thù cho phụ thân.

Nhất định phải sống bằng bất cứ giá nào, dù có khổ nhục như thế nào cũng phải chịu đựng bởi bây giờ chàng không sống cho riêng mình nữa, chàng còn có trọng trách bên mình.

Lúc này Triển Bạch đã hoàn toàn tĩnh tâm, mới phát hiện ra chàng đã trở lại nơi gặp An Lạc công tử lúc chiều. Qua bao nhiêu bất trắc chàng cảm thấy mọi mệt, liền ngồi dựa gốc cây ven đường nghỉ ngơi. Gió đêm mát rượi nhẹ nhàng thổi tới làm Triển Bạch ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Chàng mơ màng trở lại những ngày ấu thơ, thấy mẫu thân đang nhẹ nhàng lay chàng dậy, chàng mơ màng nghe giọng nói dịu dàng của mẫu thân:

- Ngủ trong sương trong gió như vậy người không sợ cảm lạnh hay sao?

Triển Bạch ngỡ ngàng mở mắt ra, đứng trước mặt chàng là một trung niên mỹ phụ, ăn mặc rất hoa lệ đang dùng ánh mắt ấm áp nhìn chàng, ánh mắt mà từ khi mẫu thân qua đời chàng không còn được nhìn thấy nữa.

Thấy chàng mở mắt, trung niên mỹ phụ mỉm cười đôn hậu:

- Còn trẻ tuổi mà không biết quý trọng tính mệnh mình chừng lớn tuổi có hối cũng không kịp.

Âm điệu nghe vừa thân thiết vừa rầu rầu của người gặp nhiều điều không như ý trong cuộc sống.

Triển Bạch đứng dậy, chàng vốn là người chí tình chí nghĩa, thấy mỹ phụ với mình tuy không quan biết nhưng lại có sự quan tâm như từ mẫu, bất giác cảm động khôn cùng, định nói mấy lời cảm kích nhưng ấp úng mãi không nên lời.

Mỹ phụ thấy thái độ chàng như vậy, bất giác thờ dài nói:

- Nam tử hán chí tại bốn phương, lẽ nên ngang dọc bên ngoài mới phải, có điều... thấy người hình dung tiêu tụy chắc bỏ nhà đi đã lâu, ta thấy... người nên về nhà đi.

Dứt lời nhìn Triển Bạch một cái nữa mới quay người bỏ đi.

Triển Bạch nghe mắt cay xè, buột miệng nói:

- Ta không có nhà...

Mỹ phụ mới đi được mấy bước, nghe vậy liền quay lại thìn thật sâu vào mắt Triển Bạch.

Triển Bạch phóng tầm mắt ra ngoài đường thấy bên ngoài dừng một cỗ xe ngựa trang hoàng lộng lẫy, hai bên có bốn võ sĩ mang kiếm ngồi trên ngựa, tên nào tên nấy đều nhìn chàng với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Triển Bạch khẽ nhú mày:

- Phu nhân có việc xin tự tiện, những lời vàng ngọc của phu nhân tại hạ xin ghi nhớ.

Mỹ phụ thở dài nói:

- Trên đời này người không có nhà không hiếm, người còn trẻ không nên tự Oán tự trách, đời người có biết bao điều tốt đẹp đang chờ ta hưởng. Con người được sinh ra mang trong mình nhiều món nợ, nếu tự hủy hoại tính mệnh mình không những mắc tội với song thân mà còn mắc tội với trời đất nữa, người nên nhớ lời ta.

Dứt lời mỹ phụ quay người bỏ đi lên xe đi mất. Triển Bạch đứng lặng giữa rừng, lời nói của mỹ phụ cứ văng vẳng bên tai, ánh mắt dụ dằng như còn đọng mãi trong trí.

Bỗng có tiếng vó ngựa dồn dập.

Triển Bạch ngẩn mặt nhìn lên, đã thấy ba tên võ sĩ theo hộ vệ mỹ phụ lúc nãy trở lại. Đến trước mặt Triển Bạch cả ba kỵ sĩ đồng gò cương xuống ngựa.

Triển Bạch lấy làm kỳ, không biết ba tên này trở lại làm gì.

Ba tên vừa xuống ngựa chẳng nói chẳng rằng xăm xăm bước tới trước mặt Triển Bạch sắc mắt đầy sát khí. Vừa tới nơi lập tức chia ra ba lộ bao vây Triển Bạch.

Triển Bạch thất kinh lùi lại hai bước dựa lưng vào gốc cây, giơ chưởng thủ thế.

Ba tên đại hán cười lạnh múa chưởng tấn công.

Triển Bạch võ công không cao, trong tay lại không có kiếm, thêm nữa mệt mỏi suốt đêm qua chưa kịp hồi phục, nên vừa giao thủ đã bị rơi vào thế hạ phong. Nhưng chàng vốn tính quật cường, thấy đối phương vô duyên vô cớ tấn

công mình cũng không chịu mở miệng hỏi nguyên do, cứ gắng gượng xem chiêu chiết chiêu hầu bảo toàn tính mệnh.

Ba tên đại hán cười lạnh luôn miệng, ra chiêu càng lúc càng mạnh, càng ác hiểm.

Triển Bạch thấy mắt hoa lên một cái, khí huyết đảo lộn, ngực chàng đã trúng phải một chưởng của đối phương rồi. Nhưng chàng cố gắng chịu đau, quát một tiếng công luôn hai thế "Lực phách hoa sơn", "Hoành hổ xuyên tâm", hữu cước một chiêu "Tiến bộ liêu âm" đá vào bụng dưới đại hán bên phải.

Hai chưởng bức hai đại hán kia lùi lại còn đại hán bên phải bị bất ngờ lãnh trọn một cước, thoái lui ba bước mới đứng vững được. Gã vừa đau vừa thẹn, bắt thần đưa tay ra sau lưng rút ra một thanh quỉ đầu đao. quát:

- Tên tiểu tử cuồng ngạo, giết chết không tha?

Dứt lời múa đao nhắm đầu Triển Bạch bổ xuống, hai tên còn lại cũng rút đao tấn công.

Triển Bạch thấy đối phương nhất quyết giết người, tuy kinh hãi nhưng cũng nổi giận bợn người vô cớ hại người. Nhưng lực bất tòng tâm, chàng tránh được hai ba chiêu đã nghe đui lạnh toát, thân hình cơ hồ sụm xuống Chàng than thầm phen này khó thoát khỏi tai kiếp. Nghĩ đến phụ cừu chưa báo mà mình đành phải chết dưới tay bọn vô danh tiểu tốt thật không nhắm mắt. Nghĩ đến đây không biết sức lực ở đâu hỗ trợ, chàng gầm lên một tiếng như con hổ bị thương ngang dọc giữa đao ảnh. Bình! Bình! Hai tên bị trúng chưởng thoái lui bốn năm bước mới đứng vững, Trong khi đó tả thủ của chàng cũng trúng một đao rách một đường dài, máu tuôn xối xả.

Bỗng có tiếng vó ngựa gấp gấp vọng lại, có tiếng quát lớn:

- Dừng tay!

Ba tên đại hán thất sắc lùi lại. bỗng thấy bóng người thoáng qua, tiếp đó là ba tiếng "Bốp! Bốp! Bốp!" liên tiếp. Bóng người dừng lại, thì ra là mỹ phụ lúc nãy. Trong khi đó ba tên đại hán đồng ôm mặt, tên nào tên nấy má sung cao lên còn in rõ dấu bàn tay.

Mỹ phụ nhìn ba tên đại hán cười lạnh:

- Bọn nô tài các người càng lúc càng quá quắc, hờ một chút là động sát khí, động thủ là giết người. Không trừng trị các người, Mộ Dung gia sẽ suy sụp vì các người.

Ba đại hán đáng khiếp hãi không dám ngẩng mặt lên.

Mỹ phụ chưa nguôi cơn giận. quát:

- Còn chưa chịu xéo khỏi mắt ta!

Ba đại hán lui lại bốn, năm bước mới dám quay người chạy đi quên cả ngựa.

Triển Bạch tuy bị trọng thương đau đớn tột cùng nhưng hãy còn tỉnh táo nhìn thấy thân thủ của mỹ phụ chàng không khỏi ngỡ ngàng. Lúc đầu chàng cứ ngỡ mỹ phụ này là thê thiếp của quan gia hoặc ít ra cũng là hào phú một vùng, vốn chân yếu tay mềm.

Nào ngờ, mỹ phụ không những biết võ công mà lại còn là một cao thủ nữa.

Chờ ba đại hán đi khỏi, Triển Bạch gượng lên tiếng:

- Đa tạ phu nhân cứu mạng?

Mỹ phụ quay lại nhìn Triển Bạch, bắt giắc kêu lên một tiếng kinh hãi:

- Người. người có biết là người đã lâm trọng bệnh rồi không?

Triển Bạch gượng cười lắc đầu:

- Tại hạ chỉ bị chút thương ngoài da...

Mỹ phụ lắc đầu thở dài:

- Ta không nói đến đao thương, lúc này ta chưa nhìn ra, giờ mới thấy người đã bị hàn khí nhập thể, lại thêm đao thương...

Nói đến đây mỹ phụ lại thở dài.

Triển Bạch thấy lòng ám áp vô hạn, vẻ mặt và ánh mắt hiền hòa của mỹ phụ khiến chàng nhớ đến mẫu thân, trong ký ức của chàng ngoài mẫu thân ra, không có ai được ánh mắt như mỹ phụ này.

Triển Bạch dịu giọng:

- Tại hạ có thân lang bạc, được phu nhân đối đãi như vậy thật không dám nói lời cảm tạ. Chỉ biết khắc cốt ghi tâm ân đức của phu nhân. Tại hạ hứng chịu phong trần đã quen rồi, xin phu nhân chớ bận tâm!

Mỹ phụ lắc đầu:

- Người không biết, tuy trong người chưa thấy biểu hiện bệnh trạng, nhưng thần quang trong mắt người đã thất tán, dù người không bị thương cũng đã khó lòng chi trì được, đàng này thương thể của người không nhẹ, người nên nghe lời ta tìm nơi tịnh dưỡng một thời gian mới được.

Dứt lời mỹ phụ lấy ra một bình ngọc, đổ ra một dược hoàn đỏ sậm đưa cho Triển Bạch nói:

- Ta nhất thời sơ ý để bọn nô tài hại người phải thọ thương. Ta biết người không trách ta, nhưng trong lòng cũng áy náy không yên, dược hoàn này sẽ có ích cho thương thể của người, người uống đi.

Triển Bạch cầm lấy dược hoàn lòng cảm kích bất tận, tuy chàng không muốn nhận lấy ân huệ của người, nhưng trước mặt mỹ phụ này chàng không có năng lực phản kháng. Chàng cho dược hoàn vào miệng nhai nát nuốt xuống. Chàng bỗng thấy trong bụng nóng như lửa đốt, một luồng nhiệt khí chạy rần rật trong người. Chàng bỗng thấy nghẹn thở, há miệng quát lớn một tiếng rồi bất tỉnh nhân sự.